

Lackfi János

SZOBALOVAK

A függönyrésen busa zöldfejű
 bánatos lovak pislantanak ki
 nyakuk alig egyujjnyi vastag
 testük cserép földbe temetve
 ablakra rajzolt maszatos két
 párafolttal írja körül
 orrikaikat a reggel
 s ők bele-belemajszolnak
 egy-egy könnyű fodorba
 aranyló szálú rojtba
 és fülüket hegyezik
 moccan-e odabenn
 bútor elefánt-lába
 szárnyaikat surrogva
 nyitogatják-e könyvek
 papucsok sündisznói
 szuszognak-e a szőnyeg-avarban
 De ólom-fejüket
 nem fordítják sose hátra
 elmerültek a gyökér-mélyi
 lassú végtelen vágatásban

MÁSOK MOZDUL

A mások mozdulatait
 használom ahogy idegen
 papucsba lép a vendég
 aki őrizetlenül
 hagy egy-egy kézlegyintést

vállrándítást hunyorgást
 fintorodást lesheti később
 viszem viszem boldogan mintha
 gumicsontot s már át is másolom
 magamba a többihez hozzá-
 koptatom s ha már egészen
 törékennyé vékonyodtak
 eldobom őket
 helyettük újakat lopok

SÚLYTALAN, FÉRCELT DÉLUTÁN

Szabó T. Annának

Erősen gondolni erre a délutánra
 s e gondolat mint szög a fában
 pedig csak átlagos tavasz
 földszag és zöldszag szénsavas
 levegő hengergő kutyák
 s egy hosszú hosszú hosszú ág
 még meztelen de már magát
 kelleti a ruhára vár
 mely csábosra öltözteti
 s néha bebújik néha ki
 a nap nagy vásznat öltöget
 mely egyre foszlik és reped
 és inni inni gyógyteát
 vagy jární árkon-bokron át
 és nem gondolni semmire
 semmi másra csak ennyire
 hogy éppen ez a délután
 s még mennyi más jön ezután